

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2007

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: inti@intihuahuacuna.org
www.intihuahuacuna.org

Geachte lezer, beste donateur,

Vlak voor mijn vertrek naar Peru kreeg ik een e-mail van Dolores waarin zij schreef dat we een prachtige lap grond zouden kunnen kopen in Cusco. Altijd heb ik de hoop gehad dat het ons ooit zou lukken om de opvang van deze kinderen zeker te stellen en de kansarme kinderen een betere toekomst te geven door het kopen van een eigen opvanghuis. Deze kans mocht dan ook niet onbenut blijven en met deze missie vertrok ik naar Cusco.

Tijdens mijn verblijf in Peru kwam ik er achter dat er zoveel problemen kleefden aan dit stuk grond dat de koop niet door kon gaan. Maar alsof het zo moest zijn kwam er wel een ander pand op ons pad. Na rijp beraad, een paar slapeloze nachten en flink onderhandelen hebben wij dit pand gekocht. Ondanks dat het gebouw zelf oud is, niet goed onderhouden en voor onze doelstelling niet praktisch, is alleen al de grond de prijs meer dan waard.

Mijn grote droom is dan ook om dit oude pand in de toekomst op te laten knappen. Jullie zullen begrijpen dat hier veel geld voor nodig is en ik hoop dan ook het komende jaar weer een beroep op jullie allen te mogen doen.

In deze nieuwsbrief breng ik jullie op de hoogte van mijn belevenissen met de niños gedurende mijn werkverblijf in Cusco.

Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,

Marianne Schepers

Bezichtiging aangekocht pand

De straat van het nieuwe pand.

Een Peruaanse 'belofte'!?

Vorig jaar heb ik alles op alles gezet om een contract rond te krijgen met de wijkpresident van Tica Tica. We zouden officieel een stuk grond op naam van de stichting Inti Huahuacuna krijgen, waarop we in de toekomst een eigen opvanghuis zouden gaan bouwen. Het is echter allemaal anders gelopen! Begin dit jaar zijn er in de wijk Tica Tica nieuwe verkiezingen geweest en helaas stonden de nieuwe wijkpresident en het wijkbestuur er niet meer achter om deze grond aan onze stichting te schenken.

Gelukkig hebben we onlangs in de wijk Almudena een geschikt gebouw gevonden. Het pand zal de komende jaren ingrijpend verbouwd moeten worden om het beter geschikt te maken als opvanghuis. Daarvoor willen we nieuwe donaties gaan werven. Ik hoop intens op jullie steun!

Zaterdag, 15 september 2007
A little goes a long way.

Juist als ik het gevoel begin te krijgen dat ik deze keer echt niet op tijd voor mijn vertrek klaar ben, realiseer ik me gelukkig dat ik dit gevoel iedere ronde weer heb. Je zou verwachten dat de spanning over mijn aankomend vertrek na zoveel jaren er wel vanaf is, maar niets is minder waar. Het lijkt wel of dat gevoel eerder meer dan minder wordt. Vragen als: "Als er tijdens mijn afwezigheid maar niets gebeurt met de mensen waar ik van houd, gaat het me weer lukken, zal ik de juiste beslissingen weten te nemen", gaan dan steevast weer door mij heen. Wat de voorbereidingen betreft word ik gelukkig geweldig gesteund door heel veel lieve mensen, zoals o.a. door een donateur die inmiddels al 10 dozen met 110 kilo aan materialen voor mij naar Peru aan het sturen is. En al deze materialen heb ik weer te danken aan mijn schoonzusje Gerdie en heel veel donateurs.

Prachtige dozen door Gerdie gemaakt.

Wat me ter plekke doet beseffen dat het me met al deze steun wel moet gaan lukken, en dat het ook een kwestie van vertrouwen op mezelf is. In de loop der jaren heb ik zeker ervaren dat als je echt iets wilt alles samen werkt, opdat je het ook daadwerkelijk zult bereiken. Met deze positieve ervaringen in mijn achterhoofd pak ik de rest van mijn bagage in en kan mijn grote avontuur weer beginnen. Op naar onze niños, naar mijn Peruaanse familie, want ja, zo voelt dat inmiddels echt.

Deze keer wordt het afscheid een onderonsje tussen Hans en mij, want mijn trouwe uitzwaai-ster Klaartje is gaan studeren en wil geen colleg-es missen.

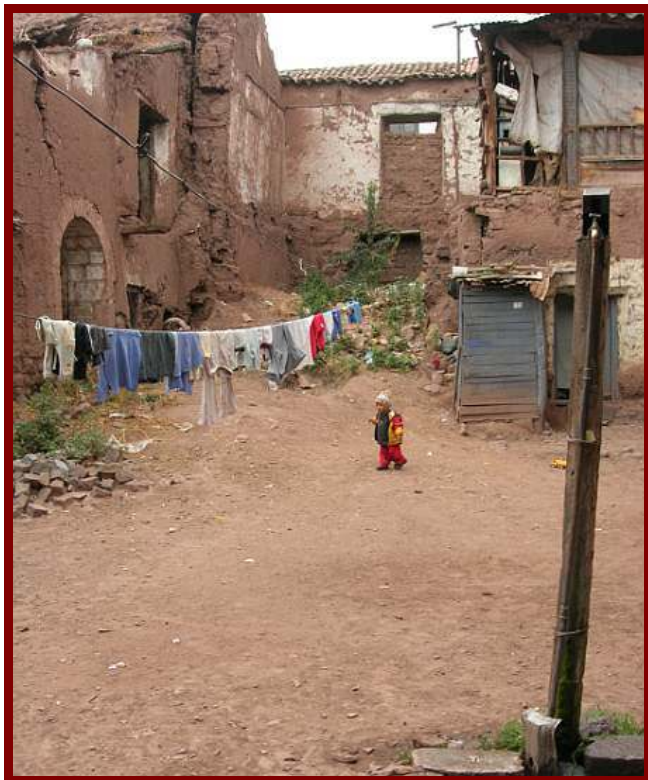
Een laatste Hollands ontbijtje voor vertrek.

Als ik voor de laatste keer Hans zijn vertrouwde gezicht zoek om nog een keertje te zwaaien, mijn rugzak op mijn rug hijs en een tas op mijn buik hang denk ik aan de tekst op een kaart die vrienden mij stuurden: "A little goes a long way". Op dat moment voel ik dat die woorden wel erg letterlijk op mij slaan, want dit kleine ding heeft inderdaad weer een lange weg te gaan. Dan komt het moment dat ik niets meer hoeft te doen dan te gaan zitten en het voorlopig te laten gebeuren. En dan sta ik na een lange reis weer op Peruaanse grond, oog in oog met mijn lieve vriendin Dolores, haar zoontje Sebastian, haar halfbroer en een nieuwe Nederlandse vrijwilliger Jorrit. Hij gaat zich de komende zes weken vrijwillig inzetten voor de kansarme kinderen van Inti Huahuacuna. Dolores en ik komen weer tijd tekort en we moeten opletten dat we niet al aan het werk zijn voordat we elkaar fatsoenlijk goede dag hebben gezegd. Maar mijn werkmap blijft dicht tot maandag.

Zaterdag, 23 september 2007
Het lot en God.

Maandagochtend heb ik allereerst een afspraak met de eigenaar van een stuk grond. We kunnen in Cusco een lap grond kopen om een eigen opvanghuis op te bouwen. De grond ligt op een heel gunstige plek. Ik voel dat dit een unieke kans is, maar ik voel ook een enorme verantwoordelijkheid. Grond is erg duur in Cusco en dan hebben we alleen nog maar een stuk grond. Dan moet er ook nog een opvanghuis op gebouwd worden. Terwijl alle exploitatie kosten van beide opvanghuizen gewoon doorgaan. Toch weet ik dat ik deze kans heel serieus moet nemen, nu de grondtransactie in Tica Tica niet meer doorgaat. Voor de toekomst van ons werk voel ik

dat het heel belangrijk is dat we eens iets voor onszelf hebben.

Een totaalbeeld van de kavel grond.

Als er dan zulk een kans op je pad komt moet je daar iets mee, ondanks dat ik het er benauwd van krijg. Men zegt wel dat wie van hoop leeft nooit dik zal worden. Nou, degenen die mij persoonlijk kennen begrijpen nu dan ook gelijk waarom ik mijn lijntje weet te behouden: door de intense hoop dat ik de vergeten kinderen van dit land iets achter kan laten waar zij tot in lengte van dagen veilig zijn, echt kind kunnen zijn en een toekomst krijgen. Gelukkig is het afpingelen aardig gelukt, want ik voel dat de eigenaar het geld dringend nodig heeft en echt van deze grond af wil. Zaterdag ben ik al stiekem met Jorrit de grond wezen inspecteren. In eerste instantie schrok ik van de grond, want er staan ik weet niet hoeveel oude bouwvallen op. Op een muur in de universiteit van Salamanca staan de volgende woorden: "La humanidad debe al niño lo mejor que pueda darle", "De mensheid is aan het kind het beste van wat hij geven kan verschuldigd". Hier denk ik aan terwijl ik tussen de enorme hopen puin op het terrein rondpolder en in mijn gedachten zie ik onze niños hier spelen, werken en leren. En ik heb mijn antwoord.....ik moet dit doen!!

Het zal een klus van jaren worden, maar aangezien ik goed voel dat ik hier nog niet klaar ben

kan ik er dit ook nog wel bij doen. Na afscheid te hebben genomen van de eigenaar kijkt Dolores me met tranen in haar ogen aan en zegt: "Marianne, kijk eens wat we dankzij het lot en God hebben bereikt. En mede dankzij de prachtige samenwerking tussen Inti Huahuacuna Holanda en Inti Huahuacuna Cusco kunnen we hier de eerste steen gaan leggen voor een toekomst voor onze niños". Maar ik weet dat niet alleen het lot en God ons dit gebracht hebben.

Ik weet dat dit nooit gelukt was zonder jullie, onze donateurs. Jullie zijn degenen die ons zover gebracht hebben, op jullie kon ik al deze jaren rekenen. Jullie zullen begrijpen dat de aankoop van deze grond nog een heel lange Peruaanse staart zal hebben en dat ik daarbij nog veel aan jullie zal denken. ¡Muchas gracias!

Flor en Marianne bespreken al de mogelijkheden.

Dan is het eindelijk zover dat we naar het project kunnen. Voor Jorrit is dit zijn eerste kennismaking met onze snottebellekes en voor mij het jaarlijkse weerzien. Van alle kanten word ik vol geplakt met snotkussen, geknuffeld, stralende lachende gezichtjes begroeten me en binnen 5 minuten heb ik het gevoel dat ik nooit ben weg geweest.

Ook is het heerlijk om het team terug te zien en om kennis te maken met de nieuwe profesores. Profe Erick is onze nieuwe psycholoog en Prof Jorgue de nieuwe wiskundeleraar, die de kinderen begeleidt bij het maken van hun huiswerk. De meisjes vliegen Jorrit gelijk om de hals en de jongens begroeten hem als echte kerels met een stoere handdruk.

Het is geweldig voor de kinderen om weer een keertje een mannelijke vrijwilliger te hebben, want ze moeten vaak het rolmodel van een vader thuis missen. Voor ons beiden kan het feest be-

ginnen en ik hoop intens dat Jorrit de tijd van zijn leven krijgt bij onze niños.

Binnen een paar minuten zijn we aan het werk. Jorrit zijn hulp is zeer gewenst bij het maken van het Engelse huiswerk van de kinderen en wij moeten gelijk een gesprek aangaan met Boris en zijn moeder.

Jorrit wordt meteen aan het werk gezet.

Het is zo verdrietig om te zien. Boris huult en zijn moeder praat zo ontzettend negatief over haar zoon dat ik echt met hem te doen heb. Vorig jaar heeft ze Boris, haar enige zoon, op 13-jarige leeftijd alleen in Cusco achtergelaten. Ze is haar nieuwe echtgenoot gevolgd naar de jungle en ze slooft zich enorm uit voor de kinderen van deze man. Boris werkte sindsdien 's nachts in een bakkerij en overdag sliep hij. We hebben hem gelukkig op een nonnenschool geplaatst kunnen krijgen. Het is ontzettend moeilijk hier in Cusco om iemand als Boris op een school geplaatst te krijgen. Niemand wil een leerling van een andere school toelaten. Uit donaties betalen we zijn school en tevens krijgt hij dagelijks een maaltijd in onze comedor. Nu is zijn moeder spontaan weer terug in Cusco en komt ze ons even vertellen dat haar zoon voor geen meter deugt en dat hij niets doet! Terwijl hij een gouden knul is, maar toevallig niet in haar nieuwe leven past. Na een pittig gesprek met de moeder komt Boris gelukkig de rest van de week weer bij ons zijn huiswerk maken en ziet hij er weer wat minder verdrietig uit.

Dinsdagmiddag wil ik graag naar ons opvanghuis Inti Ñan, om Vilma, Nestor en de niños daar gedag te zeggen. Er zijn daar een viertal kinderen met grote problemen en daarom heb ik gevraagd of Profe Erick de levensgeschiedenis van deze kinderen in kaart wil brengen.

Profe Erick aan het werk als psycholoog.

Ook hij komt die middag naar de wijk Tica Tica. Jorrit gaat gelijk mee, want Vilma heeft ook dringend behoefte aan vrijwilligers en hij zal dan ook een paar middagen per week in dit project gaan helpen. Wat is het heerlijk om Vilma weer terug te zien. Het is een schat van een vrouw en blij met elke hulp die ze krijgt. De kleine Angélica komt met een stralend vies snoetje op me afgerend en vraagt gelijk of ik een foto wil maken. Jorrit maakt de knullen helemaal blij door met hen naar het sportveld te gaan om te voetballen en de komende uren hebben we aan hen geen kind meer. Het is dan ook fantastisch dat ik nog een donatie achter de hand heb om een paar nieuwe voetballen te kopen, want sport wordt ook een onderdeel van het werkplan van Jorrit. Woensdag gaan we even langs bij de sociale werkster van de Gemeente. Lucía is een betrokken vrouw en we zijn met haar in onderhandeling om een comedor, gaarkeuken, te starten voor alle werkende kinderen van de wijk Zarzuela. Het begint er warempel op te lijken dat de Gemeente hierin ook verantwoordelijkheid wil nemen.

Donderdag kunnen we gelukkig behoorlijk wat tijd doorbrengen met de kinderen. Het eerste wat de 10-jarige Jhort me vraagt is of hij weer een e-mail mag sturen naar zijn Profe Aurélie, die jaren geleden als vrijwilligster bij Inti Huahuacuna heeft gewerkt. Het raakt me als ik zie met welke intensiteit hij haar zit te schrijven, hoe hij haar schrijft dat hij haar nooit zal vergeten en intens mist, dat ze als een moeder voor hem is, dat hij het lied wat zij hem geleerd heeft nog steeds zingt en dat hij nooit een ander liedje meer wil zingen. Ik verstuur deze mail via mijn mailadres en de volgende dag is er al een antwoord. Als hij het antwoord van Aurélie zit te lezen lopen stille-

tjes de tranen over zijn wangetjes en hij kijkt me met verdrietige oogjes aan. Ik vraag hem of hij graag een kopie van deze e-mail wil, zodat hij hem net zo vaak kan lezen als hij wil. Op dat moment begint hij weer te huilen en vraagt me of hij haar, por favor, nog één keertje mag mailen, want hij wil haar nog zoveel zeggen.

Aurélie met onderaan Jhort (2003)

Hoe kan ik hem dit weigeren en het eerste uur zit hij vol overgave haar nogmaals te schrijven. Als ik zijn tweede e-mail verstuurd heb is hij helemaal het mannetje en kijkt me weer vol vertrouwen aan. Op dat moment denk ik aan de mensen die mij regelmatig vragen of dit werk niet ontzettend zwaar is, omdat ik zoveel verdriet en narijheid tegenkom. Natuurlijk zie ik veel verdriet en ellende, maar ik zie het altijd in ons project waar we resultaatgericht de leefomstandigheden proberen te verbeteren en daar zie ik hoop, geen hopeloosheid. Ook in de oogjes van Jhort zie ik weer hoop, want hij heeft zijn Profe Aurélie toch maar weer mooi kunnen laten weten dat ze nog steeds een lief vriendje in Cusco heeft.

29 september 2007

Een Peruaanse adder onder het gras

Vanmiddag begint Jorrit met zijn muziek-, film- en danslessen en de kinderen hebben zich vorige week al in kunnen schrijven op zijn lessen. Het is prachtig om te zien hoe hij het handvaardigheid-lokaal heeft ingericht en Dolores vraagt me

meteen of ik hiervan een foto wil maken om aan andere vrijwilligers te laten zien. Het wordt een feest van jewelste en de kinderen zingen uit volle borst de liedjes mee die Jorrit hen leert zingen. Zelfs het meest kleine hummeltje heeft stralende oogjes en geniet als ik met haar dans. Als ik boven kom staat Boris er een beetje verloren bij en vraagt of hij Doly, Flor en mij, kan spreken. Dan komt het hoge woord eruit: Zijn moeder heeft hem gezegd dat hij het huis uit moet, want ze wil zijn kamer gaan verhuren. We zeggen tegen Boris dat hij geen stappen mag ondernemen zolang wij zijn moeder niet gesproken hebben. We willen haar nogmaals op haar plichten als moeder wijzen en op de gevaren voor haar zoon als hij op deze leeftijd alleen komt te wonen.

Jorrit geeft zang- en danslessen.

Dinsdag hebben we een afspraak met een architect, die ik gevraagd heb om bij de Gemeente en het INC, het archeologisch instituut, het een en ander na te vragen over wat we kunnen realiseren op onze grond. Ik wil eerst helemaal zeker zijn van mijn zaak. Maar het gesprek neemt een heel andere wending dan wij hebben verwacht en ons hele bouwproject stort als een kaartenhuis in elkaar.

Er blijkt spontaan toch een dikke Peruaanse adder onder het gras te zitten en ik dank de Heer op mijn blote knieën dat ik de eigenaar van de grond nog niet betaald heb.

De architect heeft bij het INC, het archeologisch instituut, ontdekt dat de eigenaar ons alle documenten heeft laten zien van deze grond, behalve het document waarop het INC zegt dat er nooit op deze grond gebouwd kan worden, dat we dus nooit goedkeuring zullen krijgen voor ons bouwplan.....! En toen werd het even héél stil! Ik bel onmiddellijk de eigenaar van de grond op en vraag of we nog even met hem kunnen praten

en aangezien hij nog steeds in de veronderstelling leeft dat hij ons prachtig te pakken heeft zijn we meer dan welkom.

We konden altijd rekenen op architect Goyo.

Ik neem twee advocaten mee, twee architecten en het bestuur van de Stichting Inti Huahuacuna Cusco. Uiteindelijk zijn we zes uren zoet en ik zal het jullie besparen hoe zulk een gesprek hier in Peru verlopen. Maar het is hem wel duidelijk dat deze koop niet door gaat!

Op woensdag kan ik lekker met de kinderen werken. Iedere dag komt Jhort me vragen of er al een antwoord is van Profe Aurélie op zijn mail en ook vandaag moet ik hem nog even teleurstellen. Op dat moment bedenk ik me dat ik wel andere post voor hem heb. Ik heb van diverse Nederlandse leerlingen prachtige brieven meegereggen voor onze niños. Ik vertaal enkele brieven voor hem en hij vraagt me onmiddellijk uit zichzelf of hij op mijn computer een antwoord mag schrijven aan de Nederlandse kinderen.

Als ik dit 11-jarige knaapje achter de computer zijn levensverhaal zie vertellen en hij me aan het einde van zijn verhaal aankijkt en zegt dat hij nu echt gelukkig is, voel ik een intens verdrietig gevoel van binnen. Onderstaand het verhaal dat Jhort met de Nederlandse schoolkinderen deelt:

"Hallo Nederlandse kinderen,

Ik vind het ontzettend fijn dat jullie een brief naar mij gestuurd hebben. Ik wil jullie dan ook graag groeten en iets vertellen over mijn Peruaanse leven. Ik woon in Peru, in de provincie Cusco. Ik ken Inti Huahuacuna al vanaf mijn vierde jaar en geniet er elke dag. Toen ik zes jaar was kwam er een vrijwilligster, Profe Aurélie en mede door haar had ik verschillende gelukkige maanden. We zongen, we dansten en nog veel meer tot dat ze weer vertrok, maar ze is altijd in

mijn hart gebleven. De tijd ging door en ik werd acht jaar. Mijn ouders vochten veel en als mijn vader thuis was sloeg hij mij en mijn broers en zussen, maar vooral mijn moeder. Mijn moeder verdroeg dit niet meer en besloot te gaan scheiden van hem en ik voelde me heel slecht. Ik begon te huilen, omdat ik nu mijn moeder niet meer kon zien en om het feit dat ze gingen scheiden. Dit waren de verdrietigste tijden van mijn leven. Er ging een maand voorbij, maar ik dacht nog steeds aan mijn moeder en ik ging naar buiten op het trottoir zitten en iedere keer als er een bus voorbij kwam wenste ik dat mijn moeder uit zou stappen om weer bij ons te komen wonen, maar in die bussen zat niet mijn moeder.

Jhort schrijft ons zijn levensverhaal..

Er ging een jaar voorbij en ik was inmiddels 9 jaar en ik raakte eraan gewend om zover weg van mijn moeder te zijn. Ik ben hierdoor veel veranderd, want toen mijn moeder nog bij ons woonde was ik altijd erg lastig en nu niet meer. Er is iets met mij gebeurd, ik doe nu heel goed mijn best voor mijn studie, voor mijn vader, en op school heb ik een diploma gehaald omdat ik de beste leerling van de klas ben en ben ik heel gelukkig. Weer is er een jaar voorbij en ik ben nu 10 jaar. Ik hoorde dat mijn moeder een baby verwacht van een andere man. Mijn broertje en ik konden niet boos zijn op onze moeder en vaak gingen we naar haar toe om haar te helpen. Mijn stiefbroertje werd geboren, maar ik noem hem gewoon mijn broertje omdat hij mijn broer is. Een jaar ben ik bij mijn moeder gebleven om haar te helpen, maar ik heb tegen mijn moeder gezegd dat ik naar mijn vader terug moet en mijn moeder begreep dit. Ik ben naar mijn vader gegaan en hij verbiedt me nu om naar mijn moeder te gaan, maar ik ga vaak stiekem naar mijn moe-

der. Ik ben heel gelukkig, ik ben nu 11 jaar en ik kan niet anders zeggen dan dat ik gelukkig ben. Ik vond het erg leuk om mijn verhaal aan jullie, de Nederlandse kinderen, te vertellen en ik wil jullie heel erg bedanken dat jullie de Stichting Inti Huahuacuna en Profe Marianne helpen, omdat alle kinderen bij Inti Huahuacuna heel gelukkig zijn. Ik neem afscheid van jullie met een stevige omhelzing en een dikke kus voor jullie. Ik ben een jongen en ik heet Jhort en ik wens alle kinderen van Nederland het allerbeste. Veel liefs van Jhort Kenvi voor de kinderen van Nederland".

6 oktober 2007 Vruchtbare grond.....!?!

Vorige week zijn we naar een pand wezen kijken wat eventueel als opvanghuis kan dienen. De eigenaar wil het verkopen, maar de 18 kamers die het huis heeft worden verhuurd en die kunnen we dus niet zien. Ik heb de eigenaar heel netjes uitgelegd dat ik de koop van dit huis zelfs nog geen seconde overweeg als ik niet alle vertrekken gezien heb. Hij zou er dit weekend voor zorgen dat we alle kamers kunnen bezichtigen, maar hij belt ons niet terug en ook dit gaat dus niet door.

Het huis waar we interesse in hebben.

Als we op maandagochtend bij de Gemeente zijn benutten we deze kans om te gaan informeren bij Lucía hoe het staat met de goedkeuring van ons contract voor de comedor, gaarkeuken. Ook hier is nog niets nieuws over te vermelden. Het trieste is dat de levensmiddelen, die de Gemeente ons zal verstrekken, al tijden in een depot op ons liggen te wachten, maar daar ongebruikt liggen omdat een paar mensen een handtekening moeten zetten. Ik hoop zo intens dat dit contract er

door komt. Dit zou zo ontzettend veel betekenen voor alle straatverkopertjes van Zarzuela. Het is onvoorstelbaar wat onze kinderen ervoor moeten doen om aan een maaltijd per dag te komen. We hebben kinderen die een uur moeten lopen naar de wijk Ttio om daar wat eten bij oma te gaan halen. Daarna lopen ze weer een uur terug naar Zarzuela, omdat ze per se ook nog bij ons geweest willen zijn en dan hopen nog op tijd te zijn voor de pap die wij serveren. Ook Jhort lijdt altijd honger, want zijn vader geeft maar 10 soles, 2,50 euro, per week en van dit bedragje moeten al zijn kinderen eten. En dat terwijl alles in Cusco ontzettend in prijs gestegen is.

Een lange rij hongerige kinderen.

Dinsdagmiddag krijg ik een telefoontje dat ik bijna niet durf te vertellen. De eigenaar van de lap grond, die naast de grond ligt die wij wilden kopen, belt me op met de vraag of hij me kan spreken. Hij heeft contact opgenomen met de man die ons probeerde te belazeren en die op een oneerlijke wijze de grond van zijn familie heeft gestolen. Hij zegt dat hij een kans ziet om deze grond terug te kopen en wil hierover met ons praten. Ik besluit te gaan, want luisteren kost niets en kan geen kwaad. Daarnaast staan al mijn sensoren op scherp, want ik vertrouw de hele handel voor geen m2.

Lieve mensen, ik zal jullie dan ook niet belasten met de gesprekken die we deze week met deze

man gehad hebben, want ik heb er nog geen idee van welke kant dit uitgaat. Of dit voor ons dus ooit vruchtbare grond wordt weet ik nog niet.

Flor in gesprek met Boris en zijn moeder.

Als ik terug kom bij Inti Huahuacuna staat wampel de moeder van Boris met Boris op ons te wachten. Dit betekent dat ze in ieder geval wil praten en dat houdt in dat ze dus ook naar ons zal moeten luisteren. Wat zijn dit een moeilijke dingen! Het nemen van zulk een beslissingen kosten me echt veel kruim. De moeder geeft aan dat ze gekozen heeft voor haar nieuwe leven met een nieuwe partner en in dit leven past Boris niet. Zij en Boris wonen namelijk in bij deze man en zijn kinderen. Zijn kinderen accepteren Boris totaal niet en hij wordt gewoon dood gepest door dit stel. Hij krijgt geen hap te eten, want dit is hun eten en hun geld. Hij moet maar voor zichzelf zorgen. De moeder zegt dat ze dit met haar nieuwe lover besproken heeft, maar dat hij zegt dat Boris maar moet vertrekken als het hem niet bevalt in zijn huis. Nou, en daar is de moeder het gemakshalve helemaal mee eens. Ze wil dus dat Boris weer alleen gaat wonen, maar ze wil dat wij de huur voor een kamer voor hem betalen. Eerst probeer ik of er absoluut geen andere mogelijkheid is voor Boris om toch thuis te blijven wonen of naar een opvanghuis te gaan, maar het een wil zijn moeder niet en het ander wil Boris niet. Dan blijft er niets anders over dan uit twee kwade de minst slechte te kiezen. Ik stel voor dat hij twee maanden proeftijd van ons krijgt om op zichzelf te gaan wonen en te bewijzen dat hij dit aan kan. Dat hij op tijd naar school gaat en zijn huiswerk maakt. De moeder moet zijn huur betalen en dan kan hij bij ons eten. Ik hoop nog intenser dat we spoedig die gaarkeuken kunnen starten, zodat Boris ook hieraan deel kan nemen. Met een zeer nors en verontwaardigd gezicht

vertrekt de moeder en Boris blijft stil bij ons achter. Wat hoop ik dat deze jongen het gaat redden, want wat me het meeste zorgen baart is dat hij alle kenmerken in zich draagt om af te zakken naar het leven van een straatkind. En dan is hij reddeloos verloren, ook voor ons.

Woensdagmiddag komt er onaangekondigd iemand van de Gemeente ons keukentje en onze lokalen keuren, of we wel geschikt zijn om een gaarkeuken te starten. Gelukkig wordt alles goedgekeurd, dus we hebben weer een stapje de goede kant uit gewonnen. Zal het er dan toch nog ooit van komen.....!?!

Onze jaarlijkse Kerstklus voor de donateurs.

De rest van de week kan ik heerlijk met de kinderen werken, samen met Profe Cecilia. We zijn weer aan onze jaarlijkse klus begonnen, maar ik zeg natuurlijk niet wat dit is. Daar komen jullie tegen de Kerst pas achter!

13 oktober 2007

Aan de rand van de afgrond is het uitzicht het mooist!

In ons geval hebben wij dus héél vaak een héél mooi uitzicht! In de loop der jaren heb ik hier namelijk wel gezien dat we nooit echt klaar zijn met ons werk. En hoe graag we ook willen, helaas kunnen we lang niet alles opgelost krijgen. Zaterdagochtend krijgen we een telefoontje van Manuel, een van onze niños, dat hij door de politie in elkaar geslagen is en dat ze zijn schoenpoetskistje hebben afgepakt. Hij is echt in paniek, want maandag en dinsdag zijn feestdagen in Cusco, en Manuel moet het van zulk een dagen hebben om de kost voor thuis verdiend te krijgen. Helaas kunnen wij ook tijdens deze dagen niets voor hem doen, want alle kantoren van

de Staat zijn gesloten. Daarnaast heb ik vandaag nog meer zaken te regelen. Ieder jaar krijg ik een heel mooie donatie van Marianne's Boekwinkel. Van deze donatie hebben we al enkele keren boeken kunnen kopen. Dit jaar kreeg ik echter ook een hartverwarmende donatie om een gezin in Ica mee te helpen, dat alles verloren heeft bij de aardbeving. We hebben een goed contact met een directeur van een instituut in Ica en we bellen hem met de vraag of hij ons wil helpen. Profe Flor biedt aan dat zij tijdens haar weekend wel met de bus naar Ica wil reizen, een nachtrit van ongeveer 16 uren. Zij zal de donatie meenemen en met de directeur bekijken welk gezin we met dit bedrag weer een beetje op weg kunnen helpen.

Zondagochtend gaat al vrij vroeg de telefoon van Dolores. Een totaal wanhopige vrouw vraagt of ze Dolores onmiddellijk kan spreken. De paniek in haar stem is zo groot dat Dolores gelijk zegt dat ze wel naar ons huis mag komen. Het blijkt de vrouw te zijn die zich twee jaar geleden ontfermd heeft over een van onze kinderen, Maribel. Maribel is nu 7 jaar en is op 5 jarige leeftijd op een vreselijke wijze seksueel misbruikt door de buurman. Haar moeder is een alcoholiste en heeft haar echtgenoot ingeruild voor een andere alcoholist. Na deze verkrachting was Maribel zeer agressief en zwierf hele dagen alleen op straat rond. Uit donaties hebben we toen een psycholoog betaald, die zo goed als mogelijk haar geprobeerd heeft te helpen. De situatie thuis was onhoudbaar voor dit kind en wij hebben het probleem destijds bij de kinderrechter neergelegd.

Pleegouders van Maribel in gesprek met Dolores.

Hij wilde Maribel uit huis plaatsen en dat betekent hier dat je in een tehuis van de Staat wordt

geplaatst. En daar is nog nooit iemand vrolijk uitgekomen. Een jonge vrouw en haar echtgenoot hebben toen aangeboden dat zij Maribel in huis op wilden nemen.

De kinderrechter is hiermee akkoord gegaan en sinds 2 jaar woont Maribel dus bij deze mensen. Het zijn schatten van mensen en wij vragen ons dan ook in alle ernst af wat er in hemelsnaam aan de hand kan zijn. Het verhaal wat deze vrouw ons komt vertellen is nog veel erger dan we hadden durven denken. Vol schaamte en onafgebroken huilend vertelt ze dat ze van klasgenootjes van Maribel heeft gehoord dat Maribel verteld heeft dat ze tweemaal seksueel misbruikt is door de schoonvader van deze vrouw. De man van deze vrouw zit er als een geslagen hond bij, want dit is dus zijn vader. En Maribel staat erbij alsof het allemaal langs haar heen gaat. Als Dolores vraagt of dit klopt en zegt dat het erg belangrijk is dat ze eerlijk vertelt wie dit gedaan heeft, zegt ze onbewogen: "Ja, het is twee keer gebeurd en het was zijn vader" en ze wijst naar de man. Wat heb ik met dit stel te doen, want ze hebben echt uit liefde en alleen maar met goede bedoelingen Maribel in huis genomen en nu moeten ze dit komen vertellen. Steevast zeggen Dolores en ik dan: "Que vida", "Wat een leven"!

Albert knapt weer veel kindermondjes op.

Vervolgens moeten we ons echt haasten om op tijd op het vliegveld te zijn om tandarts Albert en zijn vrouw Hanke af te halen. Jaren geleden heb ik hen in mijn hostel in Lima ontmoet en toen ik hoorde dat Albert tandarts is heb ik hem gelijk gevraagd of hij zijn gereedschapskist altijd mee op vakantie neemt. Zij zijn toen tijdens hun rondreis onze kinderen tandheelkundige zorg komen bieden en sindsdien komen zij, als zij maar enigszins kunnen, naar Cusco om dagen achtereen met onze kinderen te werken. Edward,

een Peruaanse tandarts, heeft zijn praktijk weer ter beschikking gesteld en dat is echt fantastisch. Deze week heeft hij zelf vakantie maar Albert en Hanke mogen in zijn praktijk werken. Volgende week is Edward weer terug en dan gaat hij 's ochtends met Albert samen werken. Dit vind ik zo iets fantastisch, dat mensen op deze wijze vrijwillig ons werk steunen.

's Middags is gelukkig Profe Flor weer terug uit Ica. Doodmoe maar met een voldaan gevoel, want ze heeft haar missie volbracht. De directeur van het instituut heeft haar begeleid richting het gezin Palmina dat deze donatie meer dan verdient. Ze hebben hun hele huis, op een kamertje na, verloren bij de aardbeving en wonen nu in dit ene kamertje.

Flor overhandigt de donatie aan de familie Palmina.

Tegenover hun huis stond het huis van de broers van deze mensen en dit huis is helemaal met de grond gelijk gemaakt. Daarom wonen deze broers nu ook in bij dit gezin, allemaal tezamen in dat ene kleine kamertje. Het zijn fantastische mensen, zeer sociaal en ze verlenen al weken hulp aan andere gezinnen. De mensen zijn compleet overdonderd en zeer geëmotioneerd door de donatie en ze vragen Flor of zij hun intense dank aan Marianne's Boekwinkel en de vrijwilligers van deze winkel over wil brengen. Ze zullen kijken hoeveel geld ze zelf nodig hebben, maar beloven ook zeker te zullen delen. Iedereen helpt elkaar en dat houdt hen overeind. Er is een groot tekort aan bedden, en iedereen slaapt op de grond. Deze mensen hopen dus ook weer een paar bedden te kunnen kopen voor hun gezin.

Op woensdag heb ik een vergadering belegd met Dolores en Flor. Ik heb besloten dat ik helemaal af zie van de koop van die grond. Er zitten zo

ontzettend veel haken en ogen aan deze koop, en mijn vertrouwen in de twee verkopers is er in de loop der weken niet beter op geworden. Ontzettend jammer, maar ik voel dat er veel te veel risico's aan kleven. Dolores is echt teleurgesteld, maar begrijpt mijn beslissing wel. Ik zeg hen dat uit elke negatieve ervaring winst valt te behalen. En voor ons is dit dat we nu meer dan ooit weten dat we verder gaan knokken voor een eigen toekomst voor onze niños, voor een eigen opvanghuis. We gaan de toekomst van de opvang van deze kinderen waarborgen, dat weet ik zeker. En misschien niet 'hoy o mañana', niet vandaag of morgen', maar eens zal die dag zeker komen. Inmiddels heeft de vrouw opgebeld die voor de kleine Maribel zorgt, dat artsen Maribel onderzocht hebben maar de uitslag niet aan haar willen geven. We proberen druk achter deze onderzoeken te zetten maar we krijgen te horen dat we aan het einde van de week maar terug moeten komen. De vrouw gaat zeer teneergeslagen terug naar huis. Ik ben vreselijk bang dat als Maribel inderdaad seksueel misbruikt is door de schoonvader van deze vrouw ze wel eens in een tehuis geplaatst kan worden. Uiteindelijk is dan Maribel voor de zoveelste keer het slachtoffer! En dan realiseer ik me ten volle dat dit meisje met twee voetjes aan de rand van de afgrond staat, maar of haar uitzicht daadwerkelijk hier het mooist is vrees ik ten zeerste.

20 oktober 2007

Het is meer waard te falen door te trachten een overwinning te behalen, dan af te zien van een overwinning voor de angst op een mislukking.

Wat is het prachtig om te zien wat de aandacht die wij de kinderen geven met ze doet. Het meest mooie voorbeeld hiervan vind ik Lourdes, een van onze meisjes.

Lourdes vorig jaar en dit jaar. Wat een verschil!

Lourdes kwam vorig jaar als hummeltje van nog geen 2 jaar bij Inti Huahuacuna en ik maakte me ernstige zorgen over dit meisje. Ze toonde geen enkele gelaatsuitdrukking. Nooit liet ze iets van

zichzelf zien, verdriet noch plezier. Altijd keek ze me zonder enige uitdrukking op haar gezichtje aan en ik kon er alleen maar naar raden wat er door haar heen ging. Het is een vies, verwaarloosd meisje en ze maakte ook met geen enkel ander kind contact. En als ik ooit wil weten waarom ik dit werk doe dan hoef ik dit jaar maar naar het gezichtje van Lourdes te kijken. Wat een verandering heeft zij het afgelopen jaar in ons opvanghuis ondergaan! Jorrit geeft de kinderen muziek-, dans en zanglessen en om de kinderen te stimuleren meer van zichzelf te laten zien heeft hij een modeshow georganiseerd. Hij heeft tafels aan elkaar geschoven, de tafels bekleed met gekleurde vellen papier en een stoel als opstapje voor de 'catwalk' neergezet. Als de muziek begint te spelen kruipt de kleine Lourdes op de 'catwalk' en met een stralend gezichtje leeft ze zich compleet uit. Haar ogen glimmen, ze kijkt naar de andere kinderen hoe ze lopen en verzint daar haar eigen loopje op en als een echt model zwiert ze over de tafels. Meer bevestiging voor het 'waarom' ons werk zo belangrijk is heb ik niet nodig en ik weet dat ik dit alles mede te danken heb aan jullie, de vrijwilligers en de donateurs! Een diepe dank voor al jullie steun!

Lourdes geniet van de nieuwe puzzelboeken.

Maandagmorgen beginnen Dolores en ik onze dag weer in de tandartsenpraktijk, om te kijken of er voldoende klantjes voor Albert en Hanke zijn. Helaas zijn er op dat moment geen kinderen. De kinderen van Inti Huahuacuna hebben allemaal hun plichten thuis en degenen die pas 's middags naar school gaan moeten 's ochtends eerst naar de markt om wat te verkopen en van dat geld de etenswaren van die dag kopen. Daarnaast krijgen de kinderen vaak geen toestemming van school om enkele uren school te missen. We besluiten daarom brieven af te gaan geven op de

basisscholen en tevens de directeur aan te spreken of hij zijn kinderen toestemming wil geven om gebruik te kunnen maken van deze gratis behandeling. Aangezien al onze kinderen ook op deze scholen zitten vangen we zo twee vliegen in één klap. Boven zijn bureau hangt de volgende spreuk: "Het is meer waard te falen door te trachten een overwinning te behalen, dan af te zien van een overwinning voor de angst op een mislukking". Dit geeft mij het gevoel dat ik op de juiste plek ben en dat we deze Peruaanse cavia wel eens zullen gaan wassen! Toch blijkt de volgende ochtend dat we te optimistisch zijn geweest, want de directeur geeft de leraren de vrijheid of de kinderen uit hun klas mogen gaan of niet en zij staan dit helaas niet toe.

Inmiddels hebben Dolores en Flor succes gehad bij de Gemeente. Ze hebben de vergunning gekregen, waardoor we nu ook door de Gemeente van Cusco officieel als instituut voor opvang van kansarme kinderen zijn goedgekeurd. Por fin, eindelijk!

Vrijdag is het de grote dag van Jorrit. Al weken voetbalt hij twee keer per week met de jongens van Inti Ñan en voor vandaag heeft hij een voetbalwedstrijd georganiseerd tussen Inti Huahuacuna en Inti Ñan. Met een hele stoet kinderen en het team vertrekken we naar de wijk Tica Tica, hoog in het Andesgebirge.

Inti Huahuacuna tegen Inti Ñan.

Het wordt een hele happening. De saamhorigheid die Jorrit in de afgelopen weken bij zijn team gecreëerd heeft is prachtig om te zien. De zon straalt aan de hemel en het is heerlijk buiten. Ik ben ontzettend blij dat Jorrit het weer krijgt dat hij verdient. Het worden spannende wedstrijden en Inti Ñan wint zeer overtuigend van Inti Huahuacuna. De zelfgekookte, nog warme, li-

monade gaat erin als soep en om de koekjes wordt bijna gevochten. Het enthousiasme van de kinderen straalt ervan af en het wordt voor iedereen een zeer geslaagd toernooi.

27 oktober 2007

"Niemand geeft je de waarheid, die moet je ontdekken".

Maandag ontmoeten we onderweg naar Zarzuela onze kleine Lucho, een van de niños Pacha. Vorig jaar zijn de ouders een hele periode uit de ouderlijke macht ontzegd, omdat vader in de gevangenis zat en moeder uit angst gevlucht was. De kinderen zijn toen in een tehuis van de Staat geplaatst, maar gelukkig hebben we hen daar gevonden. Niet alleen de kleine Lucho, maar ook

Lucho met zijn lege flessen.

Hij zegt dat hij het team en de kinderen van Inti Huahuacuna erg mist, maar dat hij van zijn moeder niet naar Inti Huahuacuna mag komen, omdat ze veel te bang is dat hij in Zarzuela zijn vader tegenkomt.

En het enige wat je dan tegen hem kunt zeggen is dat hij goed uit moet kijken en ook voor zijn broertjes en zusje moet zorgen. Als ik doorloop realiseer ik me dat ik deze woorden tegen een hummeltje van 5 jaar zeg, alsof hij de vader van het gezin is. Dit zou in Nederland ondenkbaar zijn, maar hier weten kinderen niet beter dan dat dit hun taak is en hij kijkt me dan ook zeer begrijpend aan. Ik zie de honger in zijn oogjes en herinner me nog dat we altijd onze dag begonnen met een broodje te kopen voor hem en zijn broertjes en zusje. Dit blijft toch het meest moeilijke van ons werk, dat je lang niet alle kinderen kunt helpen en lang niet altijd datgene aan een kind kunt geven wat hij echt nodig heeft. Als we

doorlopen raapt Lucho zijn plastic tasje met flessen weer op en zet zijn zoektocht op straat voort.

Tussen de middag moet ik snel naar huis om mijn werkplunje te vervangen voor een iets nettere broek. Vanavond is namelijk de grote avond van onze studenten Hotelería. Vandaag doen zeven van de tien studenten hun eindexamen en met een beetje goede wil nemen zij vanavond hun diploma in ontvangst. Het team en Jorrit komen ook en om 19.00 uur begint het officiële gedeelte. De directeur van het opleidingsinstituut Abaco heet ons van harte welkom en verzoekt Dolores, Flor en mij om aan de eretafel plaats te nemen. Dolores en ik worden verzocht een welkomstwoordje te zeggen en dan moeten de studenten naar beneden om hun kunnen aan de eindexamencommissie te laten zien.

De diploma-uitreiking kan beginnen.

Tijdens het vak Housekeeping hebben zij geleerd hoe je een hotelkamer dagelijks op orde moet maken. Het opleidingsinstituut beschikt over een echte hotelkamer met badkamer en hier moeten de leerlingen laten zien hoe ze een bed moeten verschonen. Ook vertellen ze hoe ze met de persoonlijke spullen van de hotelgasten om moeten gaan. Daarna gaan we naar een compleet ingerichte bar en daar moeten ze allemaal om beurten een cocktail brouwen. Als Walter zijn cocktail af heeft dankt hij alle aanwezigen en vooral Inti Huahuacuna en de mensen in Nederland die hem deze kans geboden hebben, want dankzij dit diploma heeft hij al een baan aangeboden gekregen in Hotel El Balcon. Het raakt me intens om deze kinderen zo keurig gewassen, gekamd en gekleed hier te zien staan en te zien hoe serieus zij deze kans in hun leven met twee handen aannemen. Hier doen we het voor! Tussen het maken van de cocktails door moeten ze ook nog ver-

schillende recepten vertellen uit hun lessen Cafetería en ook dit doen ze met opgeheven hoofd en hun blik gericht op het publiek. Op dat moment realiseer ik me dat er werkelijk geen enkele vader, moeder, broer of zus van deze studenten naar hun belangrijke avond is gekomen en dit voelt heel verdrietig. Alle gezinnen hebben een uitnodiging gekregen, maar hebben daar om wat voor reden dan ook geen gehoor aan gegeven.

En dan komt het moment dat ze allemaal officieel hun diploma overhandigd krijgen. Om beurten mogen we een leerling het certificaat uitreiken en iedereen is ontroerd door de woorden van Pamela. Zij vraagt aan de directeur officieel het woord en dankt Inti Huahuacuna, het team en de Nederlandse organisatie die haar deze studie geboden heeft. Nooit had ze gedacht dat zij zulk een kans in haar leven zou krijgen en ze zegt dat ze het nog nauwelijks kan geloven dat deze droom werkelijkheid is geworden.

De dankwoorden van Pamela.

We sluiten de plechtigheid af met een drankje en wat zoutjes en steeds als ik na zulk een ervaring naar huis ga weet ik weer zo ontzettend goed waarom ik dit werk wil doen. "Wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd", maar in bed bedenk ik me wel dat al deze kleine dingen voor mij als iets heel groots voelen.

Een van de spreuken die ik in de tuinen van een hotel in Urumbamba las was: "Niemand geeft je de waarheid, die moet je ontdekken". En dat is wat ik de afgelopen weken hier gedaan heb. Intens gezocht naar de waarheid, naar de aankoop van een stuk grond of gebouw waar geen Peruaanse address onder de patio zitten. Ik heb dit maar wijselijk niet meer met jullie gedeeld, want

de eigenaar van het pand waar ik mijn oog op had laten vallen wilde niet op mijn bod ingaan.

De waarheid ontdekken is continue balanceren.

Tot mijn verbazing belt onze advocaat donderdagochtend op dat de eigenaar ons nogmaals wil spreken. Ze willen hun huis verkopen en wij zijn zeer geïnteresseerd. Het ligt op een goede plek in de stad voor onze niños, in de Calle Almudena dichtbij het kerkhof waar veel van onze kinderen werken, daarbij ligt het op een stuk grond van 450 m², heeft 2 patio's, 2 winkelruimten, 18 kamers, verschillende douche ruimtes, toiletten en twee iets nieuwere woonruimten.

Het geheel is oud en de kamers zijn donker, maar er zit geen enkele monumentale eis aan verbonden. Het belangrijkste aan dit huis is dat alle documenten kloppen, er zit geen schuld meer op het huis, er lopen geen rechtszaken en de eigenaar vertelt met heel vertrouwelijk dat hij een heel goed katholiek is en dus echt te vertrouwen is. Maar als we over de prijs gaan onderhandelen blijkt hij nog niet op mijn aanbod in te willen gaan. Ik heb helemaal niets te verliezen en vertel hem nogmaals kort en bondig op welke voorwaarden we willen kopen en dat ik niet begrijp dat hij me hiervoor heeft laten komen. Ik spreek met Dolores af dat we niet meer bellen en niets meer van ons laten horen, want het is nu aan hen.

En dan belt de advocaat aan het einde van de dag dat ze akkoord gaan met onze eisen en dat we alles voor de koop kunnen gaan regelen. Dat is dan toch ineens weer heel spannend!

We hebben te uit en te na overlegd, maar nu we echt met geld op de proppen moeten komen voelen we de verantwoordelijkheid weer in volle omvang. We gaan dezelfde avond nog naar de bank en de notaris om alles in gang te zetten.

Een van de patio's van het aangekochte huis.

Vrijdag gaan we in alle vroegte naar de Gemeente om de belasting over de aankoop te betalen en vervolgens zitten we uren bij de notaris te wachten tot alle documenten in orde zijn. We zeggen menig keer tegen elkaar: "Que suerte", "Wat een geluk"! Wie had dit ooit kunnen denken, een voorzichtige kleine start voor een eigen toekomst voor ons werk met de kinderen van Inti Huahuacuna. Ik weet dat mijn zorgen er niet minder op worden, want we willen zeker ons werk in de wijken Zarzuela en Tica Tica voortzetten. Tijdens die lange uren wachten bij de Notaris denk ik aan de tekst van een lied van Marco Borsato: "We verbannen de dromen naar morgen en later, maar doet het je stiekem geen pijn dat je dan pas zou doen wat je altijd al wou als er nooit meer een morgen zou zijn". Ik ben zo blij dat ik mijn dromen heb gevolgd en ook al zijn er maar kleine beetjes werkelijkheid geworden, voor mijn gevoel hebben we al zoveel gewonnen. Daarom ga ik nog even verder met dromen en hoop in de komende jaren het geld bij elkaar te krijgen om dit gebouw te verbouwen tot een eigen functioneel opvanghuis. Ik realiseer me ten volle dat ik jullie nog heel hard nodig zal hebben, alleen lukt me dit niet, maar met alles wat ik samen met jullie, het Nederlandse bestuur, de vrijwilligers en het Peruaanse team al heb bereikt weet ik dat ik gerust nog even verder mag dromen.....!

Het is dan ook heerlijk dat ik deze middag verder alleen maar meer hoeft te genieten van de modeshow van Jorrit. Het is zijn afscheid en hij heeft alles tot in de puntjes verzorgd. De patio is helemaal versierd, de 'catwalk' bekleed met plastic,

bedrukt met gekleurde bloemen, stoeltjes staan klaar, het balkon dient als discotheek en Profe Edwin is de DJ van Inti Huahuacuna. De kinderen zijn erg nerveus en druk en het valt niet mee om ze allemaal binnen te houden tot ze opgemaakt en aangekleed zijn. Jorrit heeft allerlei gekleurde lappen stof gekocht en hier repen van geknipt. Elk kind wordt op een speciale manier met deze linten versierd en een moeder gaat zelfs thuis het zondagse jurkje van haar kind halen, zodat haar dochter als een echte mannequin over de catwalk gaat. De patio leent zich prachtig voor deze gelegenheid.

De modellen op de catwalk.

De muziek schalt door het opvanghuis en iedereen zit gespannen rond de catwalk te wachten. Het team en zelfs enkele moeders willen dit feestje meemaken. En dan kan het feest beginnen! Het is schitterend, maar zeker ook ontroerend, om te zien hoe het zelfvertrouwen van de kinderen groeit naar mate ze vaker over de catwalk gaan. Ze zetten hun handjes in hun zij, wiegen met de heupen, zetten hun beentjes opzij uit en met het applaus wat ze krijgen draaien ze zich nog een keertje extra stralend om. Ze geven me zelfs nog de kans om foto's te maken door nog even hun pose wat langer vast te houden. Als laatste paraderen ze nog een keertje met hun 'Karl Lagerfeld' over de catwalk en bieden ze een paar prachtige foto's aan Dolores aan, als herinnering aan de prachtige tijd die Jorrit hier met onze niños heeft gehad. Een feest is geen feest als er niets te snoepen valt, dus we eindigen de dag met iets lekkers voor alle kinderen. Dan

wordt Jorrit zelf nog een keertje gevraagd plaats te nemen op de catwalk en krijgt hij uit handen van Yanet, namens al zijn modellen, een T-shirt aangeboden met daarop een handafdruk van allemaal. Jorrit, intens bedankt voor alles. Niet alleen het team en de kinderen, maar zeker ook ik, hebben ontzettend genoten van jouw creativiteit, doorzettingsvermogen, je grote hart en je gevoel voor humor! Die avond heb ik het hele team en Jorrit uitgenodigd om uit te gaan eten. We willen het goede nieuws met het team delen dat we grond met een pand hebben gekocht en daarnaast officieel afscheid nemen van Jorrit. Het wordt een heerlijke avond.

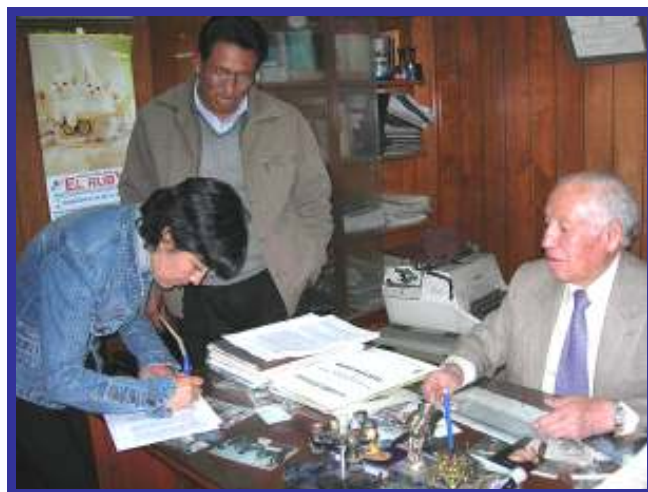

Jorrit is verguld met zijn T-shirt.

1 november 2007 **De lach van een kind.**

Ik merk dat ik echt voel dat dit mijn laatste week wordt en ik maak stiekem een laatste doe-lijst, om zeker te weten dat ik alles af heb als ik vertrek. In dat stuk zal ik nooit een Peruaanse worden, maar daarom zijn we samen misschien wel zo sterk. Op maandagochtend moeten Dolores en ik naar de notaris om samen met de verkoper de laatste papieren over onze aankoop te tekenen. En natuurlijk mogen de in een inktpot gesopte vingerafdrukken niet ontbreken. Dolores loopt mooi bij de notaris naar buiten zonder de cheque aan de verkopers af te geven. Ze fluistert me in mijn oor dat ze er nog niet aan toe is om dit geld nu al los te laten, want dat het haar benauwt dat de rekening dan helemaal leeg is. Zachtjes zeg ik haar dat ze dat niet alleen heeft, want dat ik per slot van rekening naar die lege bankrekening in Nederland terug zal moeten reizen. Daar kan ze gelukkig smakelijk om lachen! De verkoper en zijn vrouw nodigen ons na het officiële gedeelte

uit om samen iets te gaan drinken, en daar komt Dolores eindelijk met haar cheque over de brug.

De formele afhandeling van de koop bij de notaris.

We brengen een toast uit op de toekomst van Inti Huahuacuna en ik zie dat ook Dolores op de binnenkant van haar wang zit te bijten, om haar tranen te bedwingen. Dat het ons zou raken dat we deze stap nu kunnen zetten had ik wel verwacht, maar ik had niet gedacht dat het me zó zou raken. We hebben hier zo hard voor geknokt en we kunnen ons geluk niet op. 'Que suerte', 'wat een geluk'! Ze vraagt me dan ook jullie allen de volgende woorden te mailen: "Lieve bestuursleden, donateurs en vrijwilligers, Onze droom, het hebben van een eigen opvanghuis en een toekomst voor ons werk, is werkelijkheid geworden. Dankzij de koop van een eigen opvanghuis kunnen we de opvang van de kinderen van Inti Huahuacuna veilig stellen en ik wil jullie allen hiervoor ongelofelijk bedanken!! In dit opvanghuis zullen we verschillende educatieve projecten en workshops gaan realiseren, zodat de kinderen zich persoonlijk kunnen ontwikkelen en hierdoor de kwaliteit van hun leven kunnen verbeteren. Nogmaals mijn intense dank, mede namens alle teamleden. Dolores".

Op dinsdagochtend zal ik me samen met Flor moeten gaan wagen aan de begroting 2008. Dit is niet echt mijn hobby, maar het zit nu eenmaal bij de prijs van dit werk inbegrepen. Als we later op de dag de tekeningen van het opvanghuis bij de vorige eigenaar op gaan halen komen we op straat de kleine Lucho weer tegen, samen met zijn broertje Michael en zusje Fabiola. Iedere keer raakt het me weer als ik de blijdschap en de lach op hun smoeltjes zie als ze ons tegenkomen. Op dat moment realiseer ik me ook hoe weinig ik nodig heb om een goed gevoel uit dit werk te

halen: alleen maar de lach op de gezichtjes van onze kinderen is genoeg om te weten waarvoor we dit werk doen.

Lucho, samen met zijn broertje Michael en zusje Fabiola.

Daarom wil ik jullie nogmaals ontzettend bedanken, want elke lach van een kind dat wij hier ondersteunen, is zonder jullie hulp onmogelijk. Ondanks hun trieste leefsituatie stralen ze en vertellen ze ons hun verhaal. Ik zie hen daar staan, zonder sokjes, open kapotte schoenen zonder veters, vies en verwaarloosd, maar zo blij met onze aandacht en met elkaar. Deze kinderen steunen elkaar door dik en dun, ze zijn zo één met elkaar. Zo klein als ze zijn dragen ook deze kinderen pure kracht in zich, die ze dáár gebruiken waar ze angst, pijn en armoede lijden en tegenkomen.

En dan breekt ineens mijn laatste dag weer aan. We beginnen de dag met een laatste bezoekje aan onze advocaat en architect, om nog even door te spreken wat we nog allemaal nodig hebben en moeten doen voor onze aankoop. 's Middags ga ik afscheid nemen van Vilma en de niños van Inti Ñan. Dan muy rapido terug naar het project, want we hebben ook nog een teamvergadering na afloop van het werk. Dit komt op zich heel mooi uit, want nu kan ik het hele team tijdens de vergadering intens bedanken voor al hun goede en mooie werk en hun hulp tijdens mijn verblijf hier. Als dank voor al mijn werk krijg ik een mooie sjaal van hen aangeboden en dan weet ik dat mijn tijd er echt weer op zit. Het is stil geworden in de bibliotheek, alle kinderen zijn naar huis. Het is donker buiten en ik voel heel goed dat ik een beetje als een dief in de nacht weer voor een paar maanden uit het leven van onze kinderen verdwijnt. Maar uit ervaring weet ik dat een officieel afscheid beide partijen

teveel verdriet doet en aangezien ik altijd weer terug kom neem ik geen officieel afscheid van de kinderen. Ik neem ze mee in mijn hart. Na een hartelijk afscheid van het team gaat ieder zijns weegs en weet ik dat het weer tot september 2008 duurt voordat ik hen terug zal zien.....!

Angélica met een van de poppen van donateur Joop.

Soms vragen mensen me wel eens hoe ik het volhoud en of het werk me niet ontmoedigt, omdat ik nooit echt helemaal de levensomstandigheden van deze kinderen zal kunnen veranderen. Ik denk dat ik dit vol kan houden omdat ik gewoon weet dat ik geen grote dingen kan doen. We kunnen alleen kleine dingen doen met grote liefde en ik denk dat dit de kracht van ons werk hier is.

Een laatste lieve groet uit Cusco en tot spoedig weerziens in Nederland,
Marianne.

¡GRACIAS!

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

***girorekening 9233476
ten name van Stichting Inti Huahuacuna,
Land van Ravensteinstraat 31, 5402 EH Uden.***

*Heel veel dank voor uw belangstelling.
Mede namens het bestuur wens ik jullie fijne feestdagen en een voorspoedig 2008.*

Marianne Schepers